

lena bez uvedené obmezovací doložky. Nelze souhlasiti s rekursním soudem, že, když původní zástavní právo pro vymáhanou pohledávku jest vloženo a doložkou: »bez újmy substitučních práv« — jest tato doložka při povolení poznámky vykonatelnosti pohledávky již zbytečná. Zásada určitosti, již dbáti jest při zápisech do veřejných knih a chráněná důvěra v knihy veřejné toho vyžadují, by zápisy v knihách veřejných byly jasné, určité, by všechny pochybnosti byly vyloučeny (srovnej sb. n. s. čís. 6412). Proto bylo navrhovanou poznámku vykonatelnosti povolit s obmezující doložkou co do substitučních práv dovolačích rekurentek. V tom směru bylo oprávněnému dovolacímu rekursu vyhověti.

Čís. 8016.

Navrhl-li ve sporu o zjištění nemanželského otcovství žalovaný důkaz zkouškou krve, nelze návrh zamítnouti z důvodu, že se nelze nadíti, že by zkouška *m u s i l a* vésti k bezpečnému výsledku, nýbrž bylo věci soudu, by vyslechl znalce lékařství, zda zkouška ta aspoň po záporné stránce může vésti ku zjištění, že žalovaný není otcem žalujícího dítěte. Připuštění důkazu toho ovšem předpokládá, že se soud předem ubezpečil souhlasem žalovaného, matky dítěte a poručníka, že svolí, by množství krve potřebné ku zkoušce bylo odebráno z těla žalovaného, nemanželské matky a dítěte.

(Rozh. ze dne 3. května 1928, Rv I 1576/27.)

Žalobu o uznání nemanželského otcovství a o placení výživného procesní soud první stolice zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu, by o odvolání dále jednal a znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Již v řízení před soudem první stolice navrhl žalovaný důkaz krevní zkouškou o tom, že není otcem žalujícího dítěte. Nižší soudy důkaz ten nepřipustily, odvolací soud z důvodu, že prý podle nynějšího stavu vědy nelze očekávati, že by zkouška ta musila vésti k bezpečnému výsledku. Než není věci soudu, by bez předchozího slyšení znalců samostatně posuzoval otázku do oboru vědy lékařské spadající, zejména možný výsledek důkazu zkouškou krve, nýbrž bylo jeho povinností, by vyslechl znalce lékařství, zda zkouška ta aspoň po negativní stránce může vésti ke zjištění, že žalovaný otcem žalujícího dítěte není, čili nic. Připuštění důkazu toho ovšem předpokládá, že se předem ubezpečil soud souhlasem žalovaného, matky dítěte a poručníka dítěte, že svolí, by množství krve ke zkoušce potřebné z jich těla bylo odebráno, kterýžto souhlas jest

předpokladem provádění zkoušky krve a podle předpisů civilního řádu vynucen býti nemůže. Poněvadž odvolací soud nezjistil předem, zda účastněné osoby dají souhlas k odebrání krve, ke zkoušce potřebné, a v případě kladném neprovedl důkaz v odvolání žádaný o tom, zda lze od zkoušky krve očekávat nějaký výsledek pro rozhodnutí otázky otcovství, a když tomu tak, neprovedl důkazu zkouškou krve, trpí řízení odvolací vadou neúplnosti řízení podle § 503 čís. 2 cřs.

Čís. 8017.

Třebas byl návrh na opravu rozsudku zamítnut, jest přes to přípustným (§ 419, druhý odstavec, c. ř. s.) rekurs, je-li rozsudek, jenž má býti opraven, již pravoplatným.

(Rozh. ze dne 3. května 1928, R II 104/28.)

Soud první stolice vyhověl návrhu na opravu rozsudku, rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu a uvedl ohledně přípustnosti dovolacího rekursu v

d ů v o d e c h:

Podle § 419 druhý odstavec c. ř. s. není přípustným samostatný rekurs proti usnesení, jímž byl odmítnut návrh na opravu rozsudku. Napadeným usnesením nebyl však návrh na opravu rozsudku odmítnut, nýbrž pouze zamítnut. I kdyby však slovo: »zurückgewiesen« v druhém odstavci § 419 c. ř. s. mělo znamenati též zamítnutí opravy, pokládá nejvyšší soud nicméně samostatný dovolací rekurs v tomto případě za přípustný, poněvadž rozsudek, jehož znění má býti opraveno, jest již dávno pravoplatným, takže stěžovatel nemá již opravného prostředku, s nímž bylo by lze rekurs spojit.

Čís. 8018.

Má-li odvolací soud rozhodovati jen o existenci vzájemné pohledávky uplatněné započtením a nepřevyšující hranice bagatelní (§ 448 c. ř. s.), platí o opravných prostředcích předpisy o opravných prostředcích ve věcech nepatrných.

(Rozh. ze dne 3. května 1928, R II 144/28.)

Žalobce domáhal se na žalované zaplacení pohledávky 456 Kč s přísl. Žalovaná činila proti žalobní pohledávce různé námitky, uplatnila také vzájemnou pohledávku 634 Kč 49 h započtením a navrhla za-